

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлежства, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за секундарног лекара на одељењу за сифилис, венеричне и кожне болести опште државне болнице, Др. Милорада К. Савићевића, санитарског поручника у оставци.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 31. јула 1908. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог Министра унутрашњих дела, а на основу члана 162. закона о уређењу округа и срезова, поставити:

за комесара савске полиције у Београду у рангу начелника среског друге класе Богољуба Вучићевића, комесара исте полиције у рангу начелника среског треће класе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 31. јула 1908. год. у Београду.

РАСПИС

свима окружним начелствима

По члану 4. финансиског закона за 1908. год. од 31. јула 1908. год. који је ступио у живот истог дана, а који је општамнан у „Српским Новинама“ Бр. 172. од 1. августа текуће године — никакав нов државни порез нити у опште какав намет не сме се ударити ни прикупљати од народа, ако и у колико нема ослободила и у закону о јавној безбедности.

Они државни органи, који би наређивали или вршили разрез или прикупљање такве буџетом неподвижне и неodobрене нове државне намете, па ма на основу специјалног закона или решења, казниће се губитком чина и службе и одговараће материјално за прикупљене суме.

Тако исто и самоуправни тела, окрузи, срезови и општине не смеју наплаћивати ни установити никакав прирез, пијачну таксу или каку другу дажбину, ако на то немају права и овлашћења у којем земаљском закону, па и ако су до сада овакве дажбине, ма по коме основу наплаћивали. Органи самоуправних тела, који би противно овоме пропису наплате вршили или ове наређивали, казниће се по пропису § 114. казненог законика.

Према овом закону распис мога претходника од 17. јуна 1907. год. ПН. 11325. остао је и даље у важности по коме и од сада треба у свему тачно поступати.

Али, како сам се уверио, да су поједине општине и мимо овог закона и расписа ипак вршиле наплате неких намета, који немају ослободила ни у финансиском ни у којем другом закону, и да полицијске власти у таквим случајевима нису брзо поступиле по закону према одговорним часницима, то наређујем свима начелствима и среским властима да сваку наплату противзаконног намета одмах спрече, а према одговорним лицима предузму истрагу и поступи онако, како је наређено расписом ПН. 11325/1907. год. Нарочито им скрећем пажњу на незаконите наплате пијачних такса: на пијачама, улицама и улазима у варош, а тако и за време недељних пазарних дана, пошто је чл. 13. закона о панађурима и недељним пазарним данима, по коме су општине наплаћивале таксе у истом члану одређене, укинут законом о изменама и допунама овог закона од 8. фебруара 1907. год.

Опазим ли, да чиновници не врше тачно и брзо оно што је поменути финансиски закон и расписима овим и ПН. 11325/1907. год. у дужност стављено полицијским властима, ја ћу одмах према тим чиновницима употребити сва она права, која су законом мени у дужност стављена.

И овај распис доставиће се одмах свима самоуправним властима, а чиновницима полицијским да се на потпис саопшти ради знања и управљања.

ПБр. 14031.

2. августа 1908. год.
у Београду.

Министар
унутрашњих дела,
Св. Милосављевић с. р.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Има кривичних дела која се не могу сматрати као резултат поқварености, па стога ни закон не треба исказу таквог унапред да одузима сваку вредност, па макар то дело

повлачило и губитак грађанске части. Вредност сведоцбе ових сведока треба судија слободно да оцењује узимајући у обзир сва моменте конкретног случаја.

3. Деца испод 16 година (§ 114 т. 3) неспособни су сведоци стога, што се држи да су лакомислена, да површно посматрају, да им оскудева моћ за правилним схватањем, и да, према томе, нису у стању да кажу праву истину. Она су, дакле, неспособна стога, што постоји основана сумња да не могу казати истину.

И ако ово може бити оправдан разлог за забрану заклетве, никако то не може бити разлог да се сведоци сваког детета испод 16 година одузме доказна вредност. Питање о томе да ли је лице испод 16 година добро посматрало као и да ли је могло правилно да схвати, јесте *quaestio facti*, на које се не може дати један одговор за сва лица, јер сведоцба лица од 15 година, и ако није заклета, може бити истинитија од сведоцбе другог лица од 18 година, које је по закону способно. Погрешно је, дакле, доказну вредност сведоцбе чинити зависном од положене заклетве.

4. Лица која су слабог разума и која нису при чистој свести (§ 114 т. 4) неспособна су и да буду сведоци, а ако су сведочила, сведоцбе су им без вредности стога, што су неспособна да кажу истину.

5. Они који су с обвињеним у великом непријатељству, ако против њега сведоче (§ 114 т. 5) неспособни су стога, што се претпоставља да због непријатељства неће хтети да кажу истину.

Ова претпоставка није довољно основана чак ни за то, да се забрани заклетва, а још мање да се на основу ње одузме сведоци доказна вредност. Никако не значи да сваки који је у непријатељству с обвињеним и који противу њега сведочи, говори неистину. Судија треба у сваком конкретном случају да цени, да ли је непријатељство такво да сведоку не може веровати.

6. Они који су на испиту навели важне чињенице, за које је доказано да су неистините, а не могу доказати да су то из пометње учинили (§ 114 т. 6) неспособни су стога, што је садржајем њихове сведоцбе утврђено да нису хтели казати истину.

Д. Да се ни по личности, ни по односу сведока, ни по садржају његовог исказа основана сумња противу истинитости не појављује (т. 5 § 229).

Ово значи, да сведок не сме бити сумњив, ако се хоће да његова сведоцба има доказне вредности. Основи који сведока чине сумњивим, према овоме долазе или 1) из његове личности, или 2) из односа његовог према другим лицима, а нарочито према оптуженом и приватном тужиоцу, или 3) из садржине његове сведоцбе.

1. Основи, са којих се појављује основна сумња противу истинитости сведоцбе, а налазе се у личности сведоковој, јесу:

а) *оскудица у потребној снази или здрављу оних чула*, којима се има да изврши опажање каквог предмета и, пр. кад кратковиди има да сведочи о нечем што се на већем одстојању догодило, или кад наглув треба да чује нешто на већој даљини. Ако се основ за сумњу код ових сведока ничим не отклони, н. пр. увиђајем, онда су њихове сведоцбе без доказне вредности, у противном они се изједначају са способним сведоцима.

б) *оскудица у душевном здрављу*, због које се предмети не могу тачно да опаже. Овамо долази и знатна слабост памћења, као и дубока старост кад се због ње не може верно да задржи у памети све оно што се опазило. Основ за сумњу

исто тако може бити и стање у коме се сведок налазио при опажању. Тако, ако је сведок био јако раздражен или мало напит, то његова сведоцба може изгубити доказну вредност.

в) *карактер и моралне особине сведока* могу да створе основ за сумњу противу истинитости сведоцбе. Ако се утврди да је сведок јако лакомислен, или да је склон претеривању и лагању, да у својој околини не ужива глас човека коме се може веровати, онда све то може бити довољно да сведоцба таквог сведока буде без доказне вредности. Разуме се, да суд при оцени овакве сведоцбе мора бити врло обазрив, и, пре своје одлуке, мора узети у обзир и целокупну индивидуалност сведока.

2. Друга група основа, који сведока чине сумњивим, долазе из разних односа према оптуженом или приватном тужиоцу. Ти односи у главноме јесу:

а) *Блиско сроство*. Истина је, да ће рођак пре послушати своје осећаје, који говоре за то, да спасе свог оптуженог рођака него што ће хтети да каже истину. Али је ово само претпоставка, јер исто тако има лица, којима је дужност, да кажу истину, и светиња заклетве преча него ли добро њихових рођака, и рећи ће истину па ма и на штету рођака. Због овога се блиски рођаци и не сматрају неспособним већ само сумњивим сведоцима. Вредност сведоцбе зависиће како од степена сроства тако и од садржаја сведоцбе. Ако је сведок у ближњем сроству с оптуженим, ако је у што већој зависности од њега (н. пр. син, жена, сестра и др.), и ако, најзад, сведочи у његову корист, онда је то довољно да се посумња у истинитост сведоцбе. Међутим, ако рођак изјави да хоће да сведочи и сведочи против оптуженог, то се има узети да је тиме отпао основ за сумњу, и таква сведоцба може имати доказну вредност. Рођаци се овде имају узети у смислу § 43.

Сем сроства овамо долазе и нежни односи који нарочито приближавају сведока оптуженом или приватном тужиоцу, или проузрокују нарочиту захвалност, коју сведок њима дугује, н. пр. однос пупиле према стараоцу, усвојеника према усвојитељу, храненика према хранитељу и др. Али и овде судија има још и из свих осталих околности да види, у колико има разлога да сумња у сведоцбу оваквог сведока.

б) *Однос зависности* у коме сведок може стајати према оптуженом или приватном тужиоцу. Међу разним односима зависности нарочито се истиче однос млађег према старијем, т. ј. слуге према господару. И ако се из тога односа може да добије основ за сумњу, ипак се не може уопште за сваког млађег или слугу рећи да је сумњив сведок само због његовог односа према господару. Сви млађи нису подједнако зависни, нити је пак власт господара над млађима таква, да би се морао претпоставити утицај на млађе, или да млађи, и без тога утицаја, неће ништа казати на штету господара. У колико је сведок зависнији, рецимо ако је шегрт, у толико је сумњивији, и обратно. Сведоцба млађег биће сумњива и онда, кад би нарочите околности показивале, да би он имао да изгуби извесне користи, које су скопчане с односом према оптуженом или тужиоцу, ако би праву истину казао, н. пр. калфа који зна да за свој занат или посао не може лако наћи друго место, ако га његов господар отпусти, док се један књиговођа у каквој великој радњи, или магистар фармације, и ако је млађи — није сумњив сведок.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

ЗУБИ КАО ДОКАЗ ИДЕНТИЧНОСТИ

(СВРШЕТАК)

Кад нека личност величином и формом своје вилице и својих зуба падне у очи зубноме лекару, онда тај момент може бити од огромне, па и од доказне вредности за идентификовање извеснога мртваца.

Необична боја и величина зуба једнога човека врло ће брзо остати у памети свакоме ономе, ко има прилике да с њиме извесно време проведе. Тако ће исто познаници врло брзо и трајно запамтити међу собом шупљине и размакнутост предњих зуба, врло много, у напред избачене секутиће или очњак, искривљеност предњих зуба, испупченост доње вилице према горњој или абнормално израшћење горње вилице испред доње, чиме крој лица добија са свим карактеристичан израз, и још многе друге уочљиве појаве. *Па ако се у случају каквог криминалног догађаја истражни зубни лекар изјасни за тако уочљиве појаве, њиховом се помоћу може преко познајника покојникових са апсолутном тачношћу утврдити идентитет мртваца.*

У том погледу има изванредно много ознака, које саме за себе или у вези са другим моментима пружају сигурне полазне тачке. Треба се само сетити примера, да зуби код лица која се баве извесним занатима дају са свим карактеристичне ознаке.

Интересантно посматрање, које у дањим случајевима допушта најважније закључке, јесте на пример, да су код људи левака зуби на левој страни чељи него на десној; или даље, код узетога човека н. пр., зуби здраве стране, који су само у питању за жвакање, много су јаче изложени употреби. Тако исто има врло много сличних ознака у области самих вилица, које су под извесним околностима од велике важности.

Горе смо већ поменули, да извесне болесне појаве, које се дешавају на телу, повлаче и зубе на оштећеност и да их на извесни начин измењују. Но у каквој унутрашњој вези стоје зуби према осталом телу, може се видети из посматрања, да код неизраслости (Zwergwuchs), идиотизма, кретенизма, код душевних болесника и злочинаца — код свију њих вилични облик показује абнормалне односе. Истраживања у том правцу нису, истина, још тако обилна, али је сигурно, да овај интересантни, променљиви однос између душевног и зубног развитка постоји и да може бити користан и за криминалистичка посматрања.

Природно је, да се на телу мртваца који је пао као жртва злочина, врло често могу наћи ране од уједа, које му је у борби задао убица. Ако су те ране од уједа дубоке и видно означене, може се врло лако реконструисати положај и величина злочинчевих зуба. Па ако се они покажу као неправилни и карактеристични онда се по опаскама, које смо горе поменули, могу чинити закључци, који ће се односити на извесне личности

које имају исте телесне, а можда и душевне особености, те тако међу њима ваља потражити злочинца или бар саучесника, који је знао за дело или је у тој ствари јако сумњив.

И обратно, има доста случајева да су извесне личности биле сумњиве за извесно убиство, али да ни на који други начин нису могли бити прибављени докази противу њих док се на њиховом телу нису нашле ране од уједа, чији су се трагови поклапали са зубима убијене личности.

Најзад да поменемо још и то, како је од велике важности зубно-лекарска вештина у идентификовању лешева према нарочитим особеностима виличнога строја. Ваља се само сетити оне страховите катастрофе, када је пре извесног броја година у Паризу горео Добротворни Базар. Том је приликом много људи платило главом, нашав смрт у пламену. Међу изгорелим лицима налазила се и херцогинја од Алансона, али безмало са свим изгорели скелети нису пружали истражној власти могућности, да са позитивношћу изврши идентификација лешева. У овом је случају идентификација леша херцогининог успела на тај начин, што је њен зубни лекар познао своје радове на зубима једнога изгорелог леша, познав у њему и све особености херцогининих вилица, које су му приликом ранијег рада добро остале у памети.

Но овај случај није једини у судској пракси.

Крајем шесетих година један Енглец, по имену Повел, предузео је једну експедицију по унутрашњости Африке, али се са тога пута више није вратио. Како је оставио за собом замашну заоставштину, његовим је сродницима било много стало до тога, да његову вероватну смрт несумњиво утврде. Тога ради, путников млади брат оде у Африку да пође трагом несталога, не би ли дошао до каквих резултата. На своме испитивачком путу да му се прилика да буде гост код једног африканског поглавице. На свечаности, која је дата њему у почасти, појавила се једна од поглавичиних жена са европским шеширом на глави, и у њему упозна млади Повел шешир своје снаје, која је такође отишла на пут у Африку заједно са својим мужем. Помоћу тако важног открића пошло му је за руком да пронађе много лобања, које су се датирале од једног повећег касапљења и погубљења Европљана. У једној од тих лобања нађе Повел један златом испуњен и један вештачки зуб, према чему он позна лобању свога старијега брата, те је однесе собом натраг у Енглеску.

Зубни лекар, који је дотичне радове у своје време извршио, потврдио је под заклетвом, да су те вилице заиста биле несталога Повела и да је пломбирање и онај вештачки зуб производ његовога рада. Према томе исказу суд је доделио богато наслеђе законитим наследницима.

Не мање је интересантан други један случај, који се такође десио у Енглеској. 1861. године буде у Лондону оптужена Елизабета Рос, под сумњом да је убила

једну стару Ирланђанку Каролину Валш. Старица је од дуже времена одбијала наваливања оптужене, да дође к њој у госте; и тек је у августу месецу поменуће године отишла к њој. Од тога вечера ње је нестало. На питање Каролининих рођака Елизабета је одговорила, како је она идућег јутра отишла од ње и више се није вратила. Али син Елизабетин изјави, како је приметио, да је његова мати истога вечера, кад је Ирланђанка дошла удавила ову једним чаршавом, и да је леш изнела из куће у једноме џаку.

Ток процеса се на један пут изменио, што је једнога дана баш после убиства у близини стана оптужене стрмоглавила се једна жена и однета у болницу. Пред своју смрт рекла је само да се зове Каролина Валш и да је родом из Ирске. Тај је факт ишао у корист оптужене Рос, а и она је тврдила, да је та старица била њена гошћа.

Слагање имена, бар по горњем исказу, поклапање места и времена било је за чуђење. Али напротив томе око двадесет сведока изјаснило се у том смислу, да је нестала Каролина Валш, била здрава и чиста, бледе коже, седе косе и да је родом била из Килкениа. Каролина Валш, онакажена, била је рђавог здравља и прљава, кожа јој је била тамне боје и била је родом из Ватерфорда. Главну пак разлику чинили су зуби. Нестала Каролина имала је потпуно очуване зубе секутиће, као што је то потпуно доказано, док онакажена Валш није имала предњих зуба, а према стању вилице утврђено је, да су јој ти зуби пре више година били испали. На тај је начин отпала свака Елизабетина тврдња и она буде осуђена на смрт.

Око половине седамдесетих година прошлога века изазвао је велику сензацију догађај, у коме је угледни лекар у Сан-Франциску д-р Морис био оптужен као извршилац убиства над богаташем Блакхурном. Морис је дуже времена лечио од извесне болести Блакхурна, кад једнога дана овога са свим нестале. Ток истраге ишао је путем, да је ту случај убиства из користољубља и по извесним околностима падне сумња на Мориса. Претрес његове куће и стана остаде без успеха. Истражна је власт ипак и даље непрестано посматрала д-ра Мориса, те после извесног времена приступи поновом, темељнијем претресу докторова стана. Том приликом нађоше у згаришту кујнске пећи поред неколико полуизгорелих костију и један вештачки необично искривљен очњак — зуб. По том призиваше на саслушање једнога зубнога лекара, који је раније извршио многе оправке на зубима несталога богаташа.

Блакхурн је био један оригинал. Он је на својим дањим путовањима упознао обичаје многих некултурних народа, који су силом успевали да им зуби накриво и неправилно израсту. То му је дало повода да покуша операцијом да начини себи такве зубе, али кад му је доцније испао један очњак, Блакхурн позове свога зубнога лекара и нареди му да му на то место уметне један одговарајући, вештачки искривљени зуб.

Хтео не хтео, зубни је лекар морао следовати захтеву свога пацијента. Исти тај зубни лекар сада је пред истражном влашћу изјавио, да је онај код Мориса нађени вештачки, искривљени зуб онај исти, који је он пре извесног времена израдио и уметнуо у Блукбурнову вилицу.

Та сведоџба зубнога лекара толико је поразила и дирнула доктора Мориса, да је дело потпуно признао. Он је био дозвао Блукбурна у свој стан, отровао га и тело — леш му изгорео у кујнској пећи.

Приликом утврђења идентичности може се имати посла са природном смрћу непознатог лица, са несрећним случајем или са злочиним, али увек ваља имати на уму и сетити се свих момената, који могу послужити као полазна тачка или као објашњење датог случаја. Не треба заборавити ни случаје, кад после каквог злочина остану огризине на вољу, хлебу или томе подобном, како то може повољно послужити истражнику да дође до истине.

Као што се из свега горњег може увидети, има врло много случајева, где у раду не може последик да дође ни до какве полазне тачке и где му сва остала трагања остају без успеха, те мора звати у помоћ зубнога лекара. Његова пак задаћа у таквим случајевима састоји се у главном у томе, да утврди све евентуалне особености вилица и зуба, а то ће њему бесумње много лакше и јасније бити, него судскоме лекару, који има да обрати пажњу на много других момената.

Д. В. Бакић.

DIE VERBRECHENSBEWEGUNG IM ÖSTLICHEN EUROPA

I Band. — Die Criminalität der Balkanländer.

von Dr. Arnold Wadler.

(НАСТАВАК)

Напротив код тешких деликата противу својине висока цифра поврата може се сматрати као сталан факт. Та категорија кривич. дела претпоставља највећим делом злочинце из навике и по позиву. Што се тиче везе личних односа са повратом биће речи, када се буде говорили о субјективним моментима криминалитета.

Статистички годишњаци садрже поједине податке о томе, колико је деликата извршено са саучесницима а колико без учесника. Према тим подацима излази да је у периоду од 1899—1905. у више од 20 проц. (дакле петина) свију кривичних процеса учествовало више учинилаца у извршењу кривич. дела.

13. — Општи односи. (Цене животних средстава и криминалитет. Привредне и криминалитетске кризе. Утицај годишњег времена.)

О утицају привредних фактора на криминалитете одавно постоје разна мишљења. Неки писци одричу просто сваки утицај овим факторима, док други (нарочито Georg Mayr) сматрају, да цене жита утичу на деликте противу имаовине а чак и на деликте противу личности. Ска-

каће цена житу повишава деликте противу имаовине, а смањује деликте противу личности и обратно. Међутим и када се призна овај утицај појављује се и сувише тугаљиво техничко питање о томе, на који се начин јавља привредни утицај. Од колебања цене жита не трпе сви редови једнога народа; оне не погађају подједнако и продуценте и консументе. У ранија времена слаба промета и индустрије била је јака зависност кривич. дела од цена жита. Данас одлучују општи односи привређивања, те је с тога научно у опште коректније говорити о закону упоредности између тешкоће исхране и крађа него о закону упоредности између цена жита и крађа.

Зависност криминалитета противу имаовине од економских прилика, нарочито од цена животних средстава, претежно је динамичка, а не интезивна. т. ј, хармонија курва почива више у временом слагању колебања, него ли у равномерној интезивности промена. То се утврђује и упоређењем кретања деликата са кретањем цена жита у српској статистици. Са тим ценама показују истина крив. дела противу имаовине слагање у променама кретања, али никакво слагање у погледу јачине ових промена. Напротив, криве кретања цене кукуруза и деликата противу имаовине показују скоро непрекидну упоредност. Од појединих кривичних дела курва крађа показује највеће слагање са курвом свију деликата противу имаовине. Слично тече и кретање разбојништава. Што се тиче шумских кривица чак и код њих највише и најниже тачке слажу се са највишим и најнижим тачкама цене кукуруза.

Осцилације правца кретања оне курве која показује цену кукуруза, крећу се скоро равномерно са курвом деликата противу имаовине. Ово вреди нарочито за време до 1900. год. а од тада иду курве управ противно. Ово неслагање од 1900. год. W. објашњава напредовањем у привредном развијању, са којим стоје у тесној, природној вези и колебања цена. Остаци натуралне привреде почели су ишчезавати, а новчана привреда доспева до пуног развитка. С друге стране опет светско тржиште врло јако утиче на ток цене, тако да она у првом реду престаје бити употребљиво мерило за привредни положај једне земље.

О утицају привредних криза за Србију служи као доказ 1895-та година, у којој се десила јака привредна депресија. Велика градобитина (поред 1892. најзатнија у овој периоди) и рђава жетва биле су први узроци ове кризе, која се појачала још и том околношћу, што је између Србије и Аустро-Угарске дошло до жестоког царинског рата, у току кога је била дуго време затворена граница за српски извоз. Али ипак опште пењање злочина у 1895. год. нема свога узрока једино у економској кризи. Високе цифре криминалитета од ове године дошле су делом и услед политичке кризе из 1894. године. У првом реду ипак је стојала економска криза: то се види из силног прираштаја деликата противу својине. Ова критична — 1895. год. показује највећи

апсолутни број осуђених лица због кривич. дела противу имаовине (2414) и том броју раван је само број из 1898. год. у којој је опет години била највиша цена жита (13·10 кукуруз, 19·94 пшеница). Овај прираштај најинтензивније је изражен код квалифициране крађе; код ових деликата највиша тачка поклапа се са привредном критичном годином.

Али и други деликти показују знатан прираштај. Деликти противу личности достигли су такође у 1895. год. највиши број осуђених (1727), коме је приближан само број из 1894. год. (1612). На сваки начин да треба увек имати на уму да се више од петине осуда тиче дела, која су извршена у претходној години.

Критична 1895. год. показује још један нарочити у статистици познат момент, а тај је: апсолутна и релативна повишица криминалитета жена. Те године такође је и релативни криминалитет малолетника достигао врхунац кретања.

Што се тиче закључака о утицају годишњег времена на криминалитет, о њима се може мало што рећи, јер су са оскудице података непоуздани и у главном су сведени на опште априористичке закључке, па их као мање важне не мислимо овде приказати.

* * *

Завршујући приказ о објективним моментима српског криминалитета, ми ћемо учинити неке приговоре овоме делу. И ако је W. дао повољно мишљење о српској статистици, ми смо ипак склонили веровати да су многи подаци нетачни, знајући како су они и са колико савесности и брижљивости прибирани бар у раније доба. Али ипак за већину података може се рећи, да су толико приближни, да су се на основу њих могли чинити крупнији и општији закључци. Изгледа да је и сам писац осећао непоузданост понеких података, јер његов рад у опште чини утисак врло опрезног оперисања. То је и дало повода, те је овај рад у научном свету већ наишао на неповерљив пријем. Ми смо били у могућности, да пишчеве податке о паљевинама и убиствима за 1905. год. упоредимо са несумњиво тачнијим подацима, који се од те године редовно воде у антропометр. одељењу министарства унутрашњих дела и то упоређење даје ову разлику:

Wadler:

Паљевина: 725 — од тога пронађено 155.
Убиства: 600 — осуђених те године 266.

Антропометријско одељење:

Паљевина: 578 од тога пронађено: 84.
Убиства: 547 од тога пронађено: 481.

Као што се види разлика у броју кривичних дела је велика, али цифра пронађених паљевина по подацима антропометријског одељења (84) још је неповољнија по нас, јер она казује да није пронађена ни $\frac{1}{2}$ свију паљевина, док је по W.-у пронађено више од $\frac{1}{3}$ тих дела.

Закључци овога писца, који се тичу статистике паљевина и убиства у Србији, по готову су са свим произвољни и

погрешни. Стоји само то, да је број ових дела доиста страхан, и да је наша криминална полиција ништавна. Међутим не-обичном броју ових дела, као и великом броју непронађених учинилаца, никако није главни узрок у нашој хајдучији. Шта више за паљевине тај закључак чак апсолутно не стоји. W. је пао чак и у такву заблуду, да тврди: како се у Србији дејство хајдука поглавито показује у грдном броју паљевина, који стално расте, што није случај ни у једној другој земљи на европском југоистоку. Познато је, да хајдуци у Србији никада не врше паљевине. Та им се дела чине недостојна њих. Нема случаја, да је у великим хајдучким процесима било и тих дела, и ако их је било, то су биле ретке и изузетне појаве.

Паљевинама у Србији главни је узрок освета — приватна и политичка. Њих не врше лица, која су одметнута од власти већ лица која седе код својих кућа. По нашем мишљењу, када би било могуће пронаћи све учиниоце паљевина у току једне године, утврдио би се један интересантан факт, да међу учиниоцима овако тешког злочина има један велики број лица, која су иначе беспрекорна и која немају иначе никакве друге склоности за вршење кривичног дела. И та околност можда доста доприноси, те се ова дела тешко проналазе у Србији. Чини нам се, да правна свест нашега народа овим злочинима не признаје ону тежину, какву им је законодавац одредио. Потпуно недовољно проналажење и гоњење ових дела чини, да такву народну правну свест наше законодавство за тако дуго време још није ни мало образовало на боље.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

М. Ј. Петровић.

ПРИЗНАЊЕ

(ИЗ ЗАБЕЛЕЖАКА ЈЕДНОГ СТАРИЈЕГ ПОЛИЦИЈАЦА)

(НАСТАВАК)

По изласку из кварта отишао сам са колегом Гр... у „Славију“ на кафу. Целим путем, и у кафани за све време седења, он је само говорио о започетој истрази, и непрестано ме уверавао, да је ухапшени Банаћанин један од главних криваца, и да ће под ударцима апсанцијиним извесно казати где је сакривена покрађа. Кад смо се раставили, било је већ три сата по поноћи. Колега Гр... био је толико уморан да се једва држао на ногама, али је ипак наваљивао да свратимо у квартал и да видимо шта је с Банаћанином. Једва сам успео да га од овога одвратим.

* * *

Кад сам сутрадан по овоме дошао у канцеларију, прва ми је брига била да се од апсанције извештајем да ли је Банаћанин што признао.

— Није ништа, одговори ми он одлучно.

— А, јеси ли га много тукао?

— Пребио сам га.

— Па ништа?

— Баш ништа.

— Ала ће се љутити г. Гр...!

— Љути се он чешће, добади апсанција смејући се.

Тек што је апсанција завршио последњу реченицу, кад ево ти и г. Гр..., па кад чу у чему је ствар, упути се право апсани, а за њим, готово кришом, и ја. Г. Гр... био је толико нестрпљив, да није могао мирно сачекати док апсанција откључа врата, већ му је зграбио кључеве из руку и сам их отворио, па затим јурнуо као смушен у дубок и влажан подрум кварта, који је привремено служио као апсана.

Кад смо и ја и апсанција одмах за њим ступили у овај подрум, имали смо шта и видети: осумњичени Банаћанин лежао је на сред подрума, затворених очију, потпуно непомичан — прави мртвац.

— Шта се претвараш довикну му г. Гр..., и нареди апсанцији да га подигне. Мене нешто штречну и, готово несвесно, приђох Банаћанину и ухвати га за руку. И сада, после толико година, језа ме хвата кад се сетим оног ужаса који ме је спопао, кад сам осетио да је рука Банаћанинова хладна као лед. У колико се добро опомињем, само сам узвикнуо „убијен човек“, и безобзирце побегао у канцеларију потпуно збуњен и преплашен. Требало је, да ћутећи и ходајући по канцеларији, поцупим једну за другом две цигарете, па тек тада да мало дођем к себи. Случај који се догодио са Банаћанином био је ужасан. Он је, о томе није могло бити сумње, умро од апсанцијних удараца. Један груб злочин извршен је, дакле, у самом кварту и то, на жалост, од стране полицијских органа. Да ли ће за њега ко одговарати? Све зависи од члана. А да ли ће члан што смети и хтети наређивати, кад ништа озбиљно није предузимао да стане на пут злостављању и премлаћивању притворника, и ако је врло добро знао да се ово, готово по правилу, врши у његовом кварту? И зар не би он, кад би се све ово утврдило, био у неколико моралних криваца за убиство Банаћаниново?

Док сам овако размишљао о члану, из његове канцеларије нагло zazvoni звон за г. Гр..., али пошто овај још не беше изишао из подрума, то се ја упутих по позиву.

— Чули сте, ваљда, шта се догодило? дочека ме члан још с врата, хладним и озбиљним тоном.

— Чуо сам, и уверио сам се на лицу места.

— Пошто г. Гр..., као иследник, мора бити изузет у овој ствари, то одмах позовите кварталног лекара и два присутна грађанина, па учините потребан увиђај, а кад то будете свршили, наредите да се леш пренесе у болницу, и напишите акт за физикуса управног да се над умрлим још данас пре подне изврши секција.

— Разумем, г. члане, али...

— Знам шта хоћете да кажете: г. Гр... је синоћ наредио апсанцији да бије оног

несрећника, али ја баш хоћу да користим ову zgodnu прилику, те да г. Гр... једном одучим од његове ружне навике.

По тону, којим је члан изговорио ове речи, изгледало ми је да он целу ову ствар олако схвата, док сам ја већ гледао г. Гр... и апсанцију како одговарају за убиство Банаћаниново.

По повратку у канцеларију затекао сам г. Гр... и све остале колеге из кварта. Г. Гр... је био блед као крпа, и очигледно уплашен; остале колеге распитивале су га најозбиљније о умрлом Банаћанину, о наредби коју је издао апсанцији и начину на који је апсанција сличне наредбе раније вршио и, најзад, о сведоцима пред којима је наредба издата, тражећи у његовим одговорима излаз из тешке ситуације. Сви су га у истини жалили због овог малера, и у циљу отклањања кривичне одговорности предлагали стотину разних начина. Кад им казах шта је и каквим тоном члан наредио, сви се пренеразише, а г. Гр... очајно узвикну:

— Јадна моја жена и деца!

— Како би било — рече депозитар — да молимо г. члана да се не врши секција; он је добар човек, а и добро расположен према колеги Гр... па ће се, ваљда, смиловати на његову сиротињу.

— То би било противно закону, добади г. Гр...

— А је ли право да ти пропаднеш само зато, што си у дужности био ревноснији но што треба? рече депозитар, и позва нас да корпоративно идемо код члана.

Кад смо ушли у чланову канцеларију и саопштили му циљ нашег доласка, он нас озбиљно премери од главе до пете, и рече:

— Изненађује, ме господо, да ви, као полицијски чиновници, тражите од мене — свога старешине — да не вршим своју дужност, кад врло добро знате да сам вас ја увек опомињао на савесно испуњавање дужности. Секција се мора извршити како у интересу кварта, тако и у интересу самога г. Гр... јер ће се њоме утврдити прави узрок Банаћанинове смрти, и нико у будуће неће остати под сумњом.

— Али, ако се утврди да је умро од боја? примети снисходљиво депозитар.

— Онда ћемо опет савесно вршити своју дужност, одговори члан одлучно, и нареди нам да идемо на посао.

Кад сам после десет минута по нарочитом позиву отишао код члана, изненадио сам се необично много кад сам га видео како се љубазно разговара и нешто шали с лекаром кварта, док је мало час био хладан и озбиљан као мермерна статуа.

— Јесу ли дошли присутници?

— Јесу, г. члане.

— Онда, ево, и г. доктора па одмах приступите послу.

— Али, станите мало.

— Шта ради г. Гр...?

— Очајава.

— Је ли много узнемирен?

председник општине, или заступник општине, и

3. Да ли би овај суд био надлежан за остављање забране и суђење, пошто се ово тиче општине, или ће ова бити у изузећу.

Пошто ово није законодавац у закону о оскудним у храни прецизно определио, то суд моли уредништво за објашњење.

— На ово питање одговарамо:

По чл. 7. закона о помоћи оскуднима у храни од 22. децембра 1904. године, сви они, који су узели од општине храну на зајам и тако постали њени дужници, били су дужни вратити ову и то: $\frac{1}{6}$ у првој години по задужењу, у другој $\frac{2}{6}$ и у трећој $\frac{3}{6}$ са 5% интереса.

Кад они нису платили овај дуг у остављеном року, онда општински суд, на захтев општинског пуномоћника, има права да ставља забрану на кретност дужника, ако само сума дуга не прелази вредност 200 динара.

Исто тако суд има права да доноси пресуде по тужби пуномоћника, осуђујући тужене и на плаћање свију оних такса, које се у грађанским споровима наплаћују.

Без пресуде се овај дуг не може наплаћивати и ако постоје обвезе о дугу, јер се он равна осталим приватним потраживањима општине, кад законом није друкчије наређено нити учињен изузетак.

Суд није у изузећу, јер се он овде не јавља као некакав пуномоћник и представник општине у погледу њених приватно-правних интереса, него као државна установа надлежна за суђење спорова до извесне вредности.

При извршењу пресуда треба водити рачуна о наређењима § 471. грађ. суд. поступка, јер се ова позајмица не може уврстити у трошкове, о којима говори последњи став т. 4. а. § 471. грађ. суд. поступка, јер се иначе не би разумела помоћ, коју општина у оваквим случајевима чини својим суграђанима, кад им после за ту исту помоћ продајом целокупне имовине одузима могућност за живот.

Овај одговор важи и за општину Јаковљанску у срезу нишком, на питање њено од 11. јануара ове год. Бр. 26.

II.

Суд општине дубовске, актом својим Бр. 1539, пита:

„Надзорна полицијска власт казнила је писара овога суда, што није на време саставио спискове за процену стоке, као лице које је радило на истим списковима осмодневном платом.

Кажњени писар био је тада млађи писар, и месечна плата била му је 45 динара, према буџету за ову годину.

После ове изречене казне, овај је писар постављен за деловођу општинског са платом од 60 динара месечно.

Среска власт, извршујући своју пресуду, тражи осмодневну плату коју кажњено лице има сада.

Моли се уредништво за објашњење: према којој ће се плати извршити пре-

суда — да ли према оној, коју је имао у времену изрицања казне, или овој, коју има сада приликом извршења пресуде?“

— На ово питање одговарамо:

Кад је пресуда изречена за време, докле је осуђени био млађи писар и имао плате само 45 динара, онда је предметом осуде могла бити само она плата, коју је тада имао, а никако она, коју он доцније може имати.

Према томе, од њега се може наплатити само 12 динара на име казне и 2 дин. таксе и ништа више.

Ово је, у осталом, било само собом јасно у тој мери, да је за чуђење што је полицијска власт и покушавала друкчију наплату.

III.

Суд општине планиничке, актом својим Бр. 1205, пита:

Суд овај моли уредништво „Полиц. Гласника“, да му изволе објаснити ово питање:

„Раја Н. Милутиновић, кројач овд., молбом од 27. маја т. г. тражио је: да му суд овај одобри отварање дућана у овд. селу Планиници, пошто на то има права по II ставу чл. 2. зак. о сеоским дућанима, — јер је село Планиница на средини између две вароши — Зајечар и Бољевац — које имају 6 сати растојања једна од друге.“

Пошто отварању дућана има места, али је по чл. 3. закона о сеоским дућанима потребно решење и пристанак општинског збора, то је предња молба упућена одбору општинском на решење.

Одбор општине планиничке у седници својој држаној 2-VI-908. год. узев у рад предњу молбу нашао је:

1. Да отварању дућана у овд. селу Планиници има места по II ставу чл. 2. зак. о сеоским дућанима, пошто је село Планиница на средини између вароши Зајечар и Бољевац које су на растојању (6) шест сати једна од друге;

2. Да је отварање дућана у овд. селу Планиници корисно по село и општину планиничку, јер ће од дућаница по чл. 5. закона о изменама и допунама закона о сеоским дућанима од 25-X-1870. год. општина планиничка имати знатне приходе од аренде, коју ће одбор утврдити при решавању о отварању дућана, а имаће корист и држава јер ће наплаћивати порезу на дућане.

На основу свега напред изложеног, одбор општине планиничке у интересу општине а по праву које му даје чл. 86. тач. 17. закона о општинама решењем својим Бр. 854. *Решио је:* „Да општински суд у законом року сазове општински збор коме да се овај предмет по чл. 3. закона о сеоским дућанима изнесе на решење, те да реши: пристаје ли на отварање дућана или не? а одбор ће са своје стране поднети формалан предлог.

Ово решење одбора, суд оп. планиничке под 4-VI-1908. год. Бр. 854. на основу чл. 85. закона о општинама послао је на одобрење начелнику ср. бољевачког и он је исто речењем својим од 10-VI-908. год. поништио — задржао од

извршења на основу чл. 152. зак. о општинама, налазећи да није на закону основано а из разлога: „што по закону о сеоским дућанима чл. 2. нема услова да се отвори сеоски дућан у општини планиничкој, пошто иста општина, није удаљена од вароши 4 сахата, нити има теренских незгода, јер кроз општину пролази окружни друм, подесан за саобраћај.

Пошто је законом путем признато, да између ове две вароши има 6 сати растојања, а село Планиница налази се на средини између ових вароши, — то суд оп. планиничке налази: да по II ставу чл. 2. закона о сеоским дућанима има места отварању дућана у селу Планиници а то је корисно и по грађане овога села, јер не би морали ићи у вароши за ствар од 20 пара и за такве ситнице дангубили по цео дан и потрошили по 3—4 динара; па за то суд општине планиничке пита уредништво:

1. Има ли права село Планиница на отварање дућана, кад има услов из II става чл. 2. зак. о сеоским дућанима;

2. Да ли је законито предње решење среске власти, којим је задржато решење одбора ове општине о сазиву збора, за решење о отварању дућана, и

3. Ако није законито решење ср. власти и село Планиница има услова за отварање дућана, онда шта треба да уради суд и одбор ове општине, те да се могу отворити сеоски дућани у селу Планиници и тиме грађани дођу до својих, законом им датих права, кад среска власт намерно омета ову ствар, што се из до садање радње види?“

— На ово питање одговарамо:

По члану 2. става другог, закона о сеоским дућанима, може се дозволити отварање дућана на средокраћи између двеју вароши или варошица, ако између ових има 6 сати одстојања.

Према овоме ако су Бољевац и Зајечар одиста удаљени 6 сати једно од другог и ако је Планиница на средокраћи, онда нема законских разлога који би спречавали отварање дућана у овоме месту, ако то дозволи збор у смислу чл. 3. истога закона.

Међутим, како је среска власт задржала одлуку одборску од извршења то суду и одбору не остаје ништа друго, него да против ове одлуке изјави жалбу у смислу чл. 152., 171. и 172. закона о општинама, па ће се тим путем доћи до оцене умесности или неумесности одлуке среске власти.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Душан Остојић, пекарски радник, пре неколико дана извршио је крађу новца своје газди Сими Боранијашевићу, пекару из Чачка, и по извршењу дела одмах побегао. Душан је родом из Мостара, стар 14 година, у лицу плав, на себи има капут и прелук од грао штофа, беле панталоне, на глави сламни ше-

председник општине, или заступник општине, и

Да ли би овај суд био надлежан за стављање забране и суђење, пошто се ово тиче општине, или ће ова бити у изузећу.

Пошто ово није законодавац у закону о оскудним у храни прецизно определио, то суд моли уредништво за објашњење.

— На ово питање одговарамо:

По чл. 7. закона о помоћи оскуднима у храни од 22. децембра 1904. године, сви они, који су узели од општине храну на зајам и тако постали њени дужници, били су дужни вратити ову и то: $\frac{1}{6}$ у првој години по задужењу, у другој $\frac{2}{6}$ и у трећој $\frac{3}{6}$ са 5% интереса.

Кад они нису платили овај дуг у остављеном року, онда општински суд, на захтев општинског пуномоћника, има права да ставља забрану на кретност дужника, ако само сума дуга не прелази вредност 200 динара.

Исто тако суд има права да доноси пресуде по тужби пуномоћника, осуђујући тужене и на плаћање свију оних такса, које се у грађанским споровима наплаћују.

Без пресуде се овај дуг не може наплаћивати и ако постоје обвезе о дугу, јер се он равна осталим приватним потраживањима општине, кад законом није друкчије наређено нити учињен изузетак.

Суд није у изузећу, јер се он овде не јавља као некакав пуномоћник и представник општине у погледу њених приватно-правних интереса, него као државна установа надлежна за суђење спорова до извесне вредности.

При извршењу пресуда треба водити рачуна о наређењима § 471. грађ. суд. поступка, јер се ова позајмица не може увргити у трошкове, о којима говори последњи став т. 4. а. § 471. грађ. суд. поступка, јер се иначе не би разумела помоћ, коју општина у оваквим случајевима чини својим суграђанима, кад им после за ту исту помоћ продајом целокупне имовине одузима могућност за живот.

Овај одговор важи и за општину Јаковљанску у срезу нишком, на питање њено од 11. јануара ове год. Бр. 26.

II.

Суд општине дубовске, актом својим Бр. 1539, пита:

„Надзорна полицијска власт казнила је писара овога суда, што није на време саставио спискове за процену стоке, као лице које је радило на истим списковима осмодневном платом.

Кажњени писар био је тада млађи писар, и месечна плата била му је 45 динара, према буџету за ову годину.

После ове изречене казне, овај је писар постављен за деловођу општинског са платом од 60 динара месечно.

Среска власт, извршујући своју пресуду, тражи осмодневну плату коју кажњено лице има сада.

Моли се уредништво за објашњење: према којој ће се плати извршити пре-

суда — да ли према оној, коју је имао у времену изрицања казне, или овој, коју има сада приликом извршења пресуде?“

— На ово питање одговарамо:

Кад је пресуда изречена за време, докле је осуђени био млађи писар и имао плате само 45 динара, онда је предметом осуде могла бити само она плата, коју је тада имао, а никако она, коју он доцније може имати.

Према томе, од њега се може наплатити само 12 динара на име казне и 2 дин. таксе и ништа више.

Ово је, у осталом, било само собом јасно у тој мери, да је за чуђење што је полицијска власт и покушавала друкчију наплату.

III.

Суд општине планиничке, актом својим Бр. 1205, пита:

Суд овај моли уредништво „Полиц. Гласника“, да му изводе објаснити ово питање:

„Раја Н. Милутиновић, кројач овд., молбом од 27. маја т. г. тражио је: да му суд овај одобри отварање дуђана у овд. селу Планиници, пошто на то има права по II ставу чл. 2. зак. о сеоским дуђанима, — јер је село Планиница на средини између две вароши — Зајечар и Бољевац — које имају 6 сати растојања једна од друге.“

Пошто отварању дуђана има места, али је по чл. 3. закона о сеоским дуђанима потребно решење и пристанак општинског збора, то је предња молба упућена одбору општинском на решење.

Одбор општине планиничке у седници својој држаној 2-VI-908. год. узев у рад предњу молбу нашао је:

1. Да отварању дуђана у овд. селу Планиници има места по II ставу чл. 2. зак. о сеоским дуђанима, пошто је село Планиница на средини између вароши Зајечар и Бољевац које су на растојању (6) шест сати једна од друге;

2. Да је отварање дуђана у овд. селу Планиници корисно по село и општину планиничку, јер ће од дуђанџија по чл. 5. закона о изменама и допунама закона о сеоским дуђанима од 25-X-1870. год. општина планиничка имати знатне приходе од аренде, коју ће одбор утврдити при решавању о отварању дуђана, а имаће корист и држава јер ће наплаћивати порезу на дуђане.

На основу свега напред изложеног, одбор општине планиничке у интересу општине а по праву које му даје чл. 86. тач. 17. закона о општинама решењем својим Бр. 854. *Решио је*: „Да општински суд у законом року сазове општински збор коме да се овај предмет по чл. 3. закона о сеоским дуђанима изнесе на решење, те да реши: пристаје ли на отварање дуђана или не? а одбор ће са своје стране поднети формалан предлог.

Ово решење одбора, суд оп. планиничке под 4-VI-1908. год. Бр. 854. на основу чл. 85. закона о општинама послао је на одобрење начелнику ср. бољевачког и он је исто решењем својим од 10-VI-908. год. поништио — задржао од

извршења на основу чл. 152. зак. о општинама, налазећи да није на закону основано а из разлога: „што по закону о сеоским дуђанима чл. 2. нема услова да се отвори сеоски дуђан у општини планиничкој, пошто иста општина, није удаљена од вароши 4 сахата, нити има теренских незгода, јер кроз општину пролази окружни друм, подесан за саобраћај.

Пошто је законим путем признато, да између ове две вароши има 6 сати растојања, а село Планиница налази се на средини између ових вароши, — то суд оп. планиничке налази: да по II ставу чл. 2. закона о сеоским дуђанима има места отварању дуђана у селу Планиници а то је корисно и по грађане овога села, јер не би морали ићи у вароши за ствар од 20 пара и за такве ситнице дангубили по цео дан и потрошили по 3—4 динара; па за то суд општине планиничке пита уредништво:

1. Има ли права село Планиница на отварање дуђана, кад има услов из II става чл. 2. зак. о сеоским дуђанима;

2. Да ли је законито предње решење среске власти, којим је задржато решење одбора ове општине о сазиву збора, за решење о отварању дуђана, и

3. Ако није законито решење ср. власти и село Планиница има услова за отварање дуђана, онда шта треба да уради суд и одбор ове општине, те да се могу отворити сеоски дуђани у селу Планиници и тиме грађани дођу до својих, законом им датих права, кад среска власт намерно омета ову ствар, што се из досадање радње види?“

— На ово питање одговарамо:

По члану 2. става другог, закона о сеоским дуђанима, може се дозволити отварање дуђана на средокраћу између двеју вароши или варошица, ако између ових има 6 сати одстојања.

Према овоме ако су Бољевац и Зајечар одиста удаљени 6 сати једно од другог а ако је Планиница на средокраћу, онда нема законских разлога који би спречавали отварање дуђана у овоме месту, ако то дозволи збор у смислу чл. 3. истога закона.

Међутим, како је среска власт задржала одлуку одборску од извршења то суду и одбору не остаје ништа друго, него да против ове одлуке изјави жалбу у смислу чл. 152., 171. и 172. закона о општинама, па ће се тим путем доћи до оцене умесности или неумесности одлуке среске власти.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Душан Остојаћ, пекарски радник, пре неколико дана извршио је крађу новца своје газди Сими Боранијашевићу, пекару из Чачка, и по извршењу дела одмах побегао. Душан је родом из Мостара, стар 14 година, у лицу плав, на себи има капут и прелук од грао штофа, беле панталоне, на глави самни ше-

шир а на ногама ципеле. Позивају се све полицијске и општинске власти да га у својим домаћинствима потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа чачанског с позивом на акт Бр. 6821.

Алекса Костић, познати коцкар и варалица, који је са осуде пуштен 23. марта ове године, 1. овог месеца извршио је на опасан начин крађу ствари Трајку Тодоровићу, младици из Београда. Алекса је стар 37 година, средњег раста, очију жућкасто-плавих, косе и бркова плавих; од особенних знакова има: а) две брадавице, величине пшеничног зрна, на десној страни врата, за 6 см. изнад и у десно од седмог кичменог обртња; б) брадавицу величине пшеничног зрна, за 8 см. испод десне сисе и за 4 см. у десно од медијане и в) брадавицу, длакаву, величине кукурузног зрна, за

Љубинко Нинковић, председник општине мишарске у срезу поцерском, који је решењем начелника среза поцерског од 30. пр. месеца Бр. 7952, стављен под кривичну истрагу и притвор због утаје, побегао је из места пребивања чим је сазнао за решење о притвору. Љубинко је стар 39 година, средњег раста, дежмекаст, у лицу смеђ, на себи има лепо сељачко одело, на глави при штофани шешир. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и пронађеног спроведу начелнику среза поцерског с позивом на депешу Бр. 7970.

Радосав Цајкић, земљодепац из села Булушића, среза левачког украо је 2. овог месеца Петру Витићу, земљодепцу из села Јовца, среза беличког, 800 динара, и то пет наполеона, три банкноте од 100 динара и resto у новчаницама од 10 динара. Радосав је стар

3 см. испод и у лево од седмог кичменог обртња. Позивају се све полицијске и општинске власти да га живо у својим домаћинствима потраже и пронађеног стражарно спроведу Управи града Београда с позивом на акт Бр. 31823.

Христо Ивановић, из Солуна, који је ноћу између 30. и 31. прошлог месеца ухваћен на брзом возу у краји новца, 2. овог месеца побегао је из затвора општине стагаљке. Христо је стар 21 годину, средњег раста, у лицу црномањаст, малих бркова. Код општинског суда остао му је пасош визиран 27. прошлог месеца од комесара савске полиције. Обраћа се пажња свима властима да га живо потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза ражањског с позивом на депешу Бр. 8747.

Владимир Костић, клонфер из Лесковца, има да одговара за крађу код начелства округа врањског. Владимир је стар 23 године, средњег раста, у лицу црномањаст, малих црних бркова, брија се, у црном штофаном оделу, на глави има шешир а на ногама ципеле. Позивају се све власти да Владимира потраже и пронађеног спроведу начелству округа врањског с позивом на депешу Бр. 10714.

50 година, омамен, у лицу црномањаст, горња му је усна повраћена, у обичном сељачком оделу. Позивају се све полицијске и општинске власти да га живо у својим домаћинствима потраже и пронађеног стражарно спроведу начелнику среза беличког с позивом на депешу Бр. 16342.

Светозар Томовић, бив. писар општине рудничке у срезу качерском, који има да одговара за више злоупотреба у званичној дужности, побегао је пре неколико дана из места пребивања и до сада није пронађен. Светозар је стар 36 година, средњег раста, у лицу смеђ, очију плавих, обичних жутих бркова, на себи има гуњ од сукна, панталоне од шајка, на глави шубару. Обраћа се пажња свима властима да га живо потраже и пронађеног упуте начелнику среза качерског с позивом на депешу Бр. 7307.

Катарина Надић, служавка, 3. овог месеца извршила је крађу ствари у варошици Деспотовцу и по извршењу дела одмах побега. Катарина је стара 22 године, средњег раста, добро развијена, у лицу смеђа, на себи има одело од цица. Нека је све полицијске и општинске власти потраже и пронађену спроведу начелнику среза деспотовачког с позивом на депешу Бр. 10352.

Радомира Јовичића, шегрта из Београда, кога је нестало пре 10 дана, тражи Управа града Београда актом Бр. 32249. Радомир је стар 14 година, високог раста, сувољав, плавих очију, на себи има одело од жутог штофа, на глави при шешир а на ногама ципеле. Пронађеног треба упутити Управи града Београда.

Јована Мијавчића, ткача из Београда, који има да одговара за превару, тражи квартал палилуеки актом Бр. 11932. Пронађеног треба спровести поменутом кварту.

Јевту Вучковића, родом из Травника у Босни, који је пре неколико дана побегао од свога газде Милорада Тадића, апотекара из Ваљева, тражи начелство округа ваљевског актом Бр. 8011. Јевта је стар 24 године, средњег раста, косе смеђе. Пронађеног треба спровести поменутом начелству.

Петра Јовановића, пекара из Лазаревца, који има да издржи 10 дана затвора и четири месеца полицијског надзора, тражи начелник среза колубарског округа београдског депешом Бр. 10429. Петар је стар 66 година, омамен, црномањаст, просед, у обичном рудничком оделу. Пронађеног треба спровести поменутом начелнику.

Тодора Живковића, столарског шегрта, који је 26. прошлог месеца побегао из Београда, тражи квартал палилуеки актом Бр. 9655. Тодор је стар 13 година, средњег раста, у лицу смеђ, очију угаситих, на себи има капут и панталоне од штофа. Пронађеног треба упутити поменутом кварту.

Ћ Р А Ћ А С Т О Ћ Е

Ноћу између 23. и 24. прошлог месеца непознати крађивац украо је једну кобилу Томи Гилићу, земљодепцу из Катунца, среза темнишког. Кобила је матора 8 година, висока 150 см., доратаста, цветаста, на левом куку задње ноге има ожиљак од ране, у све четири ноге чарапаста, са жигом «В». Акт начелника среза темнишког Бр. 8580.

Обраћа се пажња свима полицијским и општинским властима на ову покрају.

У Х В А Ћ Е Н

Живота Марковић, одбегли осуђеник позаревачког казненог завода, чију смо потерницу и фотографију изнели у 29. броју нашег листа, ухваћен је, те је према томе престала потреба за даљим његовим тражењем.